

Δοκιμάστε αδέσμευτα τὰ νεῦρά σας, τὴ δομὴ σας, τὴς ἀπώτερες σχολιμότητες τῶν ἐφέσεών σας. Καὶ τότε θὰ δῆτε ὀλοφάνερα τὸ χῶρος καὶ τὴν ἀπόγνωση ποῦ βασανίζουσι τὸν ἄνθρωπο, τοῦ μπερδεύουσι τὸν τελειοποιητικὸ ρυθμὸν τοῦ, τότε τσαλακάζουσι, τὸν κωφελεύουσι καὶ τὸν ῥίχνουσι ἄφυγο, ἄμικλο, ἄκαρδο στὴ σημερινὴ βιοπάλη. Τὸ ἄτομο δοῦλος τῶν συνθηκῶν, ἡ κοινωνία σκλάβοι στὴν πρόληψη, ἡ Οἰκουμένη εἰλωτας τῆς ἀνάγκης. Τὸ ἀπόλυτο ἔγινε σχετικὸ καὶ ἡ ζωὴ παντοῦ καὶ πάντα ἕνας οἰχτρός ἀντιφυσιολογικός, ἀντιπνευματικός, ψυχοφτόρος συμβιβασμός καὶ συμβατισμός. Ψεύτικες θεωρίες, ψεύτικα ἀξιόματα, ψεύτικες ἀναλογίες, ψεύτικη ἄδρυσση οἰχτροτάτων ἀξιών ἥθους, καὶ στοχασμοῦ. Ἐμεῖς δουλεύουμε τώρα γιὰ τὴ χώρα μας. Ὑποφέρουμε, πεινᾶμε, παγώνουμε. Θέλουμε λοιπὸν νὰ εὐτυχήσουμε, νὰ χορτάσουμε, νὰ ξεσταθούμε. Ὅχι ὅμως ἀπ' τὸ ψομὶ τῶν ξένων χειρῶν. Εἶνε ξινό. Μὰ ἀπ' τὸ ψομὶ ποῦ κέρτισαν οἱ γαῖες μας. Ἡ Ρωσσία εἶνε τόπος πλουτοπαραγωγικῶν δυναμικότητων ἀκαταμέτρητης ἀξίας. Πρέπει ὅλοι οἱ Ρῶσοι νὰ εὐτυχήσουμε καὶ τὰ μέσα ὑπάρχουν. Ὁ Ἀπολιταρχισμὸς μᾶς ποδιᾶζει παύοντάς τὴν εὐτυχία τοῦ Ρωσικοῦ Λαοῦ καὶ παίζοντάς τὴν σὰν διπλωματικὰ καὶ πολιτικοτυροδικωτικὰ γαρτοπαίγνια τῆς Ἑλλάδος. Γιατί νοιάζει πῶς ἔτσι θὰ βασιλεύει γιὰ πάντα. Οἱ πατέρες, οἱ γοργοὶ ὑπάλληλοι, οἱ πλούσιοι, οἱ ἐκτεταμένους, οἱ στολιστωτικοὶ εἶνε τὰ ἐσωτερικὰ θεμέλια ποῦ τὴν προστατεύουν. Μὰ τώρα τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ρῶσων, τὰ πολλὰ, τὰ μεγαλοδύναμα εἶνε δικὰ μας. Οἱ δυστυχημένοι καὶ οἱ μοροσμένοι, οἱ δυὸ πόλοι ποῦ θὰ κρατήσουν νεοὶ τὴν ὁδὸν τοῦ γενικοῦ καθαριοῦ εἶνε παρὶς μας. Τὸν πόλεμον τότε νομοίμαστε ποῦ ξέσπασε. Γιατί μετὰ τὸ τέλος του θὰ ξεσπᾶσῃ καὶ ἡ Ἑπανίστασις μας (Βασανίζατε τότε σὰν 1915 καὶ ὁ Βλαδὶμηρος Λεβὴν τόσονε τὸ ξέσπασμα τῆς Ἑπανίστασις γιὰ τὰ 1920 ὅτανε πᾶσανε πῶς θάπαυε καὶ ὁ πόλεμος).

Ἡ Γερμανία καὶ νὰ νικήσῃ δὲ θὰ στερεώσῃ τὸν Τσαρισμόν, γιατί γαργῶς εἶδον ἀπολιταρχία δὲ θὰ υποσέσῃ νὰ σταθῇ σὰν τὸ πῶμα της. Ὁ πόλεμος ἀνοικθῶς θὰ ξεσπᾶσῃ τὸν γεωλογοῦντες καὶ οἱ Λαοὶ θὰ πᾶσουνε πᾶσαν ἀνεξάρτησιν τῆς κερκομοιᾶς τῶν σημειοῦν κληρονομῶν. Ποσάντων θὰ ἀναδοῦν τὴν κρατικὴν πολιτικήν. Γιὰ τὸ Ρωσικὸν Λαὸν εἰσεῖ ἀνοικθῆ. Τὸ μῦνον ποδῶμα ποῦ μᾶς ἔσπασε εἶνε πῶν τυγόν δὲ βοσθῶν ὁ ἄλλος τῆς ἄλλης ἄνομα τὰ μέσα τοῦ γενικοῦ καθαριοῦ. Ἐμεῖς ἔχομε τὸν ποδῶμα: Νὰ γαργῶμε τὴν στολιστωτικὴν ἀνεξάρτησιν τῆς ἀπολιταρχίας, νὰ ἀβύσσουμε τὴν ἀνεξάρτησιν τῆς Λαοῦ καὶ νὰ ἑνωθῶμε τὴν Ὁνοῦνησιν μας σὲ τρόπο ποῦ νῶσθῃ τούτη ὁ ἄνομα ἔπασσῃ ὡς ἂν τὰ Κυβερνεῖα τῆς Ρωσσίας. Τ' ἄλλα εἶνε ἕτημα ἐκαστοῦν μεθόδων. Τὴ γνώσῃ τὴν ἔνομα. Ὁ Μασκισμὸς θὰ ἡττῶσῃ τὸν ποδῶμα τῆς ἐκαστοῦν. Ἐὰν νῶσθῃ τὴν Ρωσσία ἀνεξαρτητικὴ Σοσιαλιστικὴ Κράτος ὡς εἰρήνιστο ἀπονεμωτικὸν διοικητικὸν σύστημα. Ἐὰν δέσσουμε γεωποδῶμα τὰ πᾶσαν ἀνεξαρτητικὴν ἔνομα τῶν σημερινῶν καὶ ὡς ἀβύσσουμε ὅλα τὰ ἐξέμεντα τῆς πνευματικῆς δυναμίας τοῦ Ρῶσου. Ἐπειὶ ὁ Λαὸς μας θὰ κοῦ τὰ Κανονισμὰ Ἀνοικθῶς Ἐξέμεντα καὶ νὰ εὐτυχήσῃ καὶ παραδῆται καὶ τελειοθῇ ἀνεξαρτητικὴ καὶ ὡς ἀπόλυτη πίστη. Ἐὰν τοῦ δέσσουμε γαργῶμα εἰσεῖ θεοὶ του, τὸ μῦνον τῆς ἑνομα. Τὸ πῶν θὰ τὸ δὲ ἂν ἡ Οἰκουμένη σὺν ἐκαστοῦν στὴν Ἑλλάδα, ὅτι καὶ τὸν ἄνομα. Ἀλλὰ τότε θὰ νῶσθῃ ἔνομα τὴν ἀνεξαρτητικὴν τῆς Ἱδεολογίας μας ἐναντίον ὁ-

λης τῆς κεφαλαιοκρατικῆς καὶ ἀποτυφλωμένης τῆς καθόλου Ἐξέμεντα. Καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμιάσῃ πῶς θ' ἀπλωθῇ «Ὁ Κανονισμὸς Ρωσισμὸς» ὡς ὅλη τὴ Γῆ στὴν Ἀσία πρῶτα καὶ κατόπι στὴν Ἑυρώπη καὶ στὸν ἄλλο κόσμον ὕστερα...»

Τὰ λόγια τούτα ποῦ σήμερα μοῦ φαίνεται σὺν νὰ τ' ἀκούω σὲ θεῖο ἐνόπνιο τ' ἀκούσα ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ σημερινοῦ Προφήτη τῆς Σωτηρίας τοῦ Κόσμου. Καὶ συλλογίζομαι πῶς τὰ λόγια τούτα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν σὺν ἐξηγητικὸν κλειδί στὴν κατανόησιν τοῦ Μαξικαλισμοῦ ὅπως φανερώθηκε σὰν 1917.

(Ἐχεῖ συνέχεια)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕ ΘΑ ΜΙΛΟΥΜΕ...

Δὲ θὰ μιλοῦμε... μοναχὰ τὸ χέρι μὲς στὸ χέρι
Θὰ περπατοῦμε στοὺς ἀγρούς νὰ μᾶς φιλᾷ τ' ἀγέρι

Θὰ πάρομε στὸ δειλινὸ κείνο τὸ μονοπάτι
Ποῦ θὰ μᾶς πάει στὸ παλιὸ τὸ τριετικὸ παλάτι

Θὰ ξαναδοῦμε ἀμίλητοι τὴν γκρεμισμένην στέγη
Θάκούσουμε στὸ σούρουπο τὸν γκιόνη της νὰ κλαίγη

Κ' ἔπειτα, μὲ τ' ἀπόσπερο, τὸ δρόμο πίσω πάλι
Θὰ πάρομε, νὰ φτάσουμε στὴν πόλη τὴ μεγάλην

Καὶ μὲς στὴς στράτες τὴς φαριδιῆς μὲς στὴν κοσμοπλημμύρα
Θὲ νὰ φωνεῖσαι ὁ πόνος μου, θὰ νοιώσεις τὴν ἄριμυρα

Τῶν δάκρυων μου, καὶ ἀμίλητος, χλωμὸς σὺν ἀγιοζέρι
Θὰ συμπονεῖσαι καὶ σιγὰ θὰ σφίξεις μου τὸ χέρι.

Παρίσι — Μάρτης 1918.

ΘΥΜΗΣΗ ΚΡΗΤΙΚΙΑ

Ἀφέντης μου ὁ Λογισμὸς καὶ φέρνει με μακρὰ
Στὰ περασμένα χρόνια

Στὴ χώρα τὴν ἠλιόλουστη, στὰ σπίτια τὰ μικρὰ
Μὲ τ' ἄσπρα τους μπαλκόνια
Στὸ πέλαγο ποῦ ἀπλώνουνταν κ' ἔγλυφε τ' ἀκρογιάλια
Μὲ χάρη περισσή,

Ποῦ κίτασπρα ξετόλιγε μπροστὰ του ἀγάλια-ἀγάλια
Τὸ ξακουστὸ νησί.

Στὴς ἀνοιξιὰτικες βραδυῆς ποῦ ἀπ' τὰ περβόλια γύρω
Μέσα μὲ σιγαλιά
Μοῦ στέλναν οἱ νεραντζανθοὶ μὲς στὸ γλυκὸ τους μῦρον
Μεθυστικὰ φιλιὰ.

Καὶ στὴς ψηλῆς βουνοκορφῆς ποῦ κίτασπρες αἰώνια
Μέσ τὴν καλοκαιρία,
Σὺν ἀσημένια δειχτανε τ' ἀπάτητὰ τους χρόνια
Στοῦ Μᾶη τὴν ξαστεριά...

Ἀφέντης μου ὁ Λογισμὸς καὶ φέρνει με ὀλοένα
Σὲ χρόνια ἀλαργιηνά.
Καὶ τὸ νησί μου τραγοῦδᾷ σὲ λόρα νεραϊδένια
Μὲ μαγικὰ λαλιά.

Παρίσι — Μάρτης 1918.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ